
Zpravodaj

Smiřic a Rodova

15. června 1994

2

Léto budiž pochváleno . . .

INFORMACE Z RADNICE

Z městské rady

- Po takřka čtyřech letech bylo možno požádat Katastrální úřad o zapsání roztroušených městských majetků do oficiálních dokumentů. Více než čtyřicetiletá absence evidence je jen obtížně napravitelná.
- Nástupnická organizace Svazarmu – střelecký klub – nejenže nestřílí, ale ani neudrží ziskovou střelnici. Ve dvojgaráži pracuje nelegálně opravárenská dílna. Vedení organizace bylo vyzváno k zavedení právního stavu.
- Město podává žalobu za neuhrazení dlužné částky firmou, která nedokončila práce v dohodnutém termínu – práce nedokončuje ani po opakovaných výzvách.

Z JEDNÁNÍ ZASTUPITELSTVA

- Zastupitelstvo schválilo vyhlášku, upravující postup při zveřejňování informací na plakátovacích plochách.
- Zastupitelstvo rozhodlo upravit majetkové vztahy k pozemkům neoprávněně zastavěným, nebo užívaným bez právních náležitostí. Jedná se o nájemní smlouvy se čtyřmi firmami a s bytovým družstvem.
- Město má snahu vyrovnat majetkové křivdy, způsobené našimi předchůdci. Postiženým byly nabídnuty buď kompenzace nebo alespoň odkoupení neprávem odebraných pozemků.
- Zastupitelstvo na svém posledním zasedání rozhodlo, aby škoda způsobená městu (soudem určená ve výši 110 000,- Kč) byla uhrazena ihned.
- Zastupitelstvo bylo informováno o postupu prací při rekonstrukci rehabilitačního pracoviště. Bylo seznámeno s finanční částkou shromážděnou na vestavbu výtahu v budově zdravotnictví a se zahájením prací s tím spojených.
- Členové zastupitelstva byli vyzváni k přípravě postupu při prodeji městských bytů – případně i domů. Počítá se s tím, že zpracované informace budou předány nově zvolenému zastupitelstvu jako orientační materiál k dalšímu postupu.

Ing. Lubomír Kupka, starosta

Mrtvá prasata už nikdo nekrade

Před rokem vzbudila rozruch zpráva o tom, jak se z Asanačního střediska Žichlínek v Hubílese (bývalá Rasovna) ztrácejí uhynulá zvířata. Rozkrádání se dělo ve velkém a nejhorší na věci bylo to, že nezodpovědní jedinci použili závadné maso i v restauračních zařízeních.

S Asanačním střediskem byla ujednána dohoda a hygieniky nařizena opatření, aby se zabránilo zcizování. Podle sdělení našich smiřických policistů se v současné době všechna opatření přísně dodržují a v průběhu uplynulého roku nedošlo ani k jednomu případu rozkrádání.

Ve hře zůstávají kolumbijští a italsí občané, o něž se dodnes živě zajímá Interpol

Palety s odýhovanými nohama raritou

Drogy ze Smržova po více než dvou letech konečně před královéhradeckým Krajským soudem

V nohách palet kokain za 20 milionů marek

„Hlavní důkaz proti mně je, že jsem Kolumbijec,“ uvedl na závěr obžalovaný

Prokurátor i obhájce se odvolali

Vrchní soud zrušil rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové

Pašování metráku kokainu se bude projednávat znovu

Přibližně před 2 roky vás určitě zaujala zpráva o pašování kokainu, ve které se mluvilo i o sousedním Smržovu. Jak to bylo?

Kolumbijský občan A. M. založil v Praze firmu s.r.o. YAROS. Na adresu této firmy přišla z Kolumbie do skladu ve Smržově zásilka 2 kontejnerů fazolí. Při vykládání zboží objevili celníci v nohách palet ukrytá hliníková pouzdra s bílým práškem (celníka zaujaly odýhované nohy palet!). Expertizou bílého prášku bylo zjištěno, že se jedná o mimořádně čistý kokain. Jeho množství dosahovalo téměř 100 kg. V polské Gdyni byla zabavena druhá část zásilky se 117 kg kokainu. Celková hodnota kokainu činila 20 milionů marek – t.j. přibližně 360 milionů korun!

Na pana A. M. (Alonso Delgado Martinez) byla uvalena vazba (Valdice) a žaloba jej viní z trestného činu nedovolené výroby a přechovávání omamných a psychotropních látek a jedů. Dále bychom se v obžalovacím spise dočetli, že A. M. měl v úmyslu palety expedovat do Frankfurtu nad Mohanem. Byl ve spojení s dalšími kolumbijskými a italskými občany, kteří měli drogu distribuovat do SRN nebo do Holandska. Proto se o tento případ zajímal i Interpol.

A. M. byl Krajským soudem v Hradci Králové odsouzen k 10 letům odnětí svobody. Proti rozsudku se odvolal jak odsouzený, tak i krajský státní zástupce. Vrchní soud došel k závěru, že krajský soud v některých věcech pochybil. Příklad bude mít tedy ještě další pokračování.

Smiřický zámek nemá svody

Během jednoho víkendu navštívil nějaký lapka smiřický zámek. Nepřišel však obdivovat tuto kulturní památku. Navíc se dá předpokládat, že zámek navštívil v noci. Chtěl si zřejmě levně

opatřit měděné okapové svody. Ze sedmi míst objektu jich ukradl celkem 32 metrů včetně kovových zděří. Odhadovaná cena činila 19 500 korun.

Loupež na fotbalovém hřišti

Další nenechavec „podnikal“ po vypáčení dveří v kiosku na fotbalovém hřišti. Ve výčepu odcizil různé alkoholické nápoje a cigarety. Aby mu to stálo za to, vybral ještě mince z pokladniček hracích automatů. Způsobil škodu okolo pěti tisíc korun.

Podobnou návštěvu měla i vinárna U Sutrů pod nádražím. Firmě T-Forbes odcizil z hracích automatů 5 000 korun. To by zřejmě pro něho bylo málo a proto přibral ještě hru Poker, videopřehrávač a cigarety (Petra a Sparta). Lup byl policií odhadnut na 14 300 Kč.

Další dvě ztráty zaznamenali smiřičtí občané. Jednomu z nich neznámý pachatel ukradl z garáže v Luční ulici starožitná kamna Ahas v ceně asi 15 000 korun.

Ztrácejí se nová a drahá auta. Jednomu našemu občanovi se však ztratila Škoda 1100. Cena byla sice 5 000 korun, ale kupte si dnes nové auto!

G u dějinách Smiřic

Rok 1629 se v našem seriálu opakuje. Minule jsme se dověděli o tom, že tohoto roku byl jmenován hrabětem říše římské Jan Rudolf Trčka z Lípy. Kromě smiřického panství mu patřilo hlavně panství opočenské, kde sídlil na svém zámku v Opočně. Tento feudální pán už se svým velkým majetkem patřil mezi významné osobnosti tehdejší doby. U svých poddaných byl znám jako dobrotivý pán, který pro ně měl pochopení. Velmi dobře je známá i jeho manželka Magdalena z Lobkovic, dcera Popela z Lobkovic. Ta naopak byla poddaným lidem nenáviděna a nazýval ji „tlustá Manda“. Snad vás povídání o nich zaujme:

O dobrotě Jana Rudolfa Trčky z Lípy k poddaným svědčí jeho list z roku 1602:

„Já Jan Rudolf Trčka z Lípy, na Opočně, Lipnici, Světlé, Smiřicích atd., Jeho Milosti římského císaře rada, oznamuji tímto listem vůbec, kdež čten nebo čtoucí slyšán bude, že jsou přede mne předstoupili rychtářové, konšelé i na místě jiných z obcí, jak z městečka Smiřic, tak i vesničtí lidé robotní, poddaní z panství mého smiřického, věrní moji milí. Mě při tom jakožto pána svého dědičného ve vší poddanosti a nejhlubší pokoře a poníženosti prosili, abych jim tu milost a lásku křesťanskou jakožto pán jejich dědičný prokázal a od jistých odúmrtí (*Vysvětlení: pokud po smrti poddaného nebyli příbuzní, kteří by mohli dědit, majetek připadl majiteli panství*) a nápadův, kteráž na mne, dědice a budoucí po nich přecházela, upustil i také jim tu milost dal, aby mohli na jistý způsob o statcích a nabytcích svých, cožby jim Pán Bůh všemohoucí z milosti své svaté

božské dáti a naděliti ráčil, užívajíc dobrého rozumu, říditi a kšaftovati. (Přeloženo do dnešní řeči: Trčka zrušil odúmrtí a poddaní mohli svůj majetek např. odkázat svým příbuzným.)

I poznavše já od týchž poddaných svých věrných, milých každého času k sobě všelijakou upřímnou věrnost, poddanost a poslušnost, kterouž ke mně jakožto k pánu svému dědičnému každého času volně, poddaně, poslušně a věrně jsou zachovávali a zachovávají ještě na časy budoucí připovídají. Jsouce k jejich tak ponížené a poddané prosbě láskou křesťanskou nakloněný i také, aby mne věčnou a neumírající památku měli a za mne i rod můj Pána Boha všemohoucího se modlili, jim tu také velikou milost prokazují a činím:

Předně: Aby jeden každý z týchž poddaných mých obojího pohlaví od datum listu tohoto o svém statku a jmění kšaftovati, jej říditi buďto za zdravého života nebo v nemoci s dobrým a zdravým rozmyslem přátelům svým kde býti kdykoliv zůstávali, neb komukoli se mu vidělo vedle svého dobrého zdání, vůle a náležitosti odkazovati mohli a moc měli, však na gruntu mé.

Druhé: Odúmrtí ta, kteráž na předky mé na mně předešlé jakožto pány a pána jejich dědičného i na dědice i budoucí jich a mé po dědích, bábách, otcích, mateřích, bratřích, sestrách, strejcích, tetách a jiných přátelích jich krevních obojího pohlaví přecházela, od nich také upouštíme, (leč by se ke které spravedlné žádného přítelíčka nenacházelo, tu v moci mé, dědiců mých zůstávati bude) a jim tu milost činím, aby kdyžby který z obojího pohlaví bez kšaftu ze světa sešel, z jedněch na druhé, však přátele krevní nejbližší, kdebykoli najíti se mohli, podle náležitosti spravedlnosti připadala, však při tom s touto znamenitou výminkou, který by se tak čeho z týchž lidí poddaných mých obojího pohlaví předně proti Bohu všemohoucímu a vrchnosti své, jako smilstva, cizoložstva buď co podobného dopustil, z gruntů mých a neb jakých služeb beze vší příčiny zběhli, též také bez jisté vůle a vědomí vrchnosti své se ženili, vdávaly, ti o takové spravedlnosti, nápady sami se, připravují a té milosti mou učiněné jako již užiti nemají.

Za takovou pak velkou a právě otcovskou prokázanou milost uvolili se též rychtářové, konšelé i všichni poddaní z městečka Smiřice i vesničtí nynější i budoucí z téhož panství smiřického mimo předešlé platy a povinnosti jeden každý dobrovolně každého roku po jedné husy a po jedné slepici mně, dědicům a budoucím mým odváděti.“ (Už tenkrát platilo, že nic není zadarmo. Určité právo rozhodovat o svém majetku bylo zapláceno „dobrovolným“ každoročním odváděním hus a slepic.)

Jak už je v úvodu poznamenáno, manželka Jana Rudolfa Trčky – Magdalena Lobkovicová – nazývaná zlá Manda – byla jiného ražení než její muž. Usilovala o co největší rozmnožení majetku. Toho docílovala skupováním po bělohorské bitvě zkonfiskovaného majetku. Roku 1622 zakoupila majetek konfiskovaný panu Zylvaru rytíři z Zylverštejna a Pilníkova. Stejným způsobem získala Žaclěř pana Heřmana Cetryče, Bohdaneč pana Beneše Březského. Zástavou získala Větrný Jeníkov, Nový Studenec, koupila vesnice na Trutnovsku, statek Adršpach, panství náchodské s Rýzmburkem a Třebešovem. Směnou získala panství Nové Město čili Hradiště.

Byla ukrutně lakotná. Snaha o rozmnožování majetku ji vedla k tomu, že na poddaných tvrdě vymáhala různé poplatky a tresty. Lid se jí za to mstil žerty na její adresu i tím, že ji nazýval zlou Mandou.

Jednou přijeli na opočenský zámek poddaní s vozy naloženými vruby (byly to hole, na kterých počet zářezů představoval dluhy a povinnosti poddaných vůči vrchnosti). Když se jich udivený Trčka zeptal, co to má znamenat, odpověděli mu: „Milý pane Trčko, ta vaše Manda od nás vždycky počty žádá, tak my vám je zde skládati chceme.“ Trčka se jen usmál a nakázal, aby byly vruby spáleny.

Jak jsme si už minule vysvětlili, po bitvě na Bílé hoře, po drancování vojska a po letech neúrody na tom byli sedláci velmi špatně. Netrpělivě snášeli rostoucí útlak, který je popouzel k zjevné

vzpouře. Proto se roku 1628 v době masopustu srotili na Opočensku, Novoměstsku i u nás na Smiřicku – mohlo jich být okolo 4 tisíc. Ve starých záznamech se dočteme, že nadělali mnoho škod na církevním i světském majetku. Žádali úlevy břemen, svobody náboženské i účast při správě zemské jako čtvrtý stav. (Ve správě zemské byly 3 stavy: panský, rytířský a městský. Při obnovování zemského řízení byl založen 4. stav jako stav duchovních a ne jako stav selský.) Povstání bylo potlačeno vojskem. Sedláci byli krutě potrestáni. Mnozí byli zajati a odvezeni do Prahy. Zde byli žalářováni, lámáni kolem, byly jim uřezávány uši a nosy a byly jim vypalovány na zádech cejchy.

Rebelanti pak museli přísahat, že nikdy více proti Jeho Milosti panu Janu Rudolfo Trčkovi z Lípy a jeho dědicům „pro žádnou vymyšlenou věc se pozdvihovati, rotiti a nebo jiné proklaté a ohavné rebelie, jaké se zúčastnili ku konci masopustu roku 1628 se nedopustí, nýbrž věrnost, poddanost a poslušnost zachovají a v ničem se protiviti nebudou, jak tenkrát nenáležitě a nerozvážlivě bez příčiny učinili, že na pány regenty, hejtmany, správce nesáhnou, že z gruntů žádný se nevystěhuje“. Pochopitelně, že to pod hrozbou ztráty hrdla, poctivosti a všeho jmění slíbili. Mimo to slíbili, že by každého bez ušetření, kdo by nějakou rebelii osnoval, hned vrchnosti oznámili. Přísaha končila slovy: „čehož nám rač dopomáhati Pán Bůh všemohoucí, matka Boží a všichni svatí.“

„Tlustá Manda“ tuto vzpouru přežila a zemřela roku 1633. Bohatá Trčkovská panství hodně utrpěla. Ač byl Jan Rudolf Trčka utraquistou, těšil se císařově přízni. Proto byl ještě roku 1629 povýšen na hraběte říše římské. Přesto neváhal a začal se domlouvat s frýdlantským knížetem Albrechtem z Valdštejna a jednat s ním o možnosti svržení císaře Ferdinanda II. z českého trůnu. Do tohoto chystaného povstání byl zasvěcen i Trčkův regent Jindřich Straka z Nedabylic. Dali odvézt cenné věci z panství smiřického i opočenského, spálit všechny úřední listiny a knihy. Celé toto počínání směřovalo k tomu, aby frýdlantský pán Albrecht z Valdštejna získal královský titul. Plán spiklenců však byl prozrazen. Společně s Valdštejnem byl v Chebu 25. února 1634 (letos tomu bylo 360 roků) zavražděn i Trčkův syn Adam Erdman Trčka z Lípy (jinak Valdštejnův švagr). Dalo by se říci, že došlo i na samotného Jana Rudolfa Trčku. Byl povolán do Prahy, kde jej vyslyšeli císařem ustanovení komisaři. Ptali se ho, jakou korespondenci vedl s Albrechtem z Valdštejna a svým synem Adamem Erdmanem. Snahou komise bylo dokázat, že si Jan Rudolf s rebelanty dopisoval a že je podporoval i penězi. Nejtěžším jeho proviněním bylo to, že o úkladech Valdštejnových věděl a neoznámil to. Byl dotazován i na to, zda jeho paní Magdalena nezprostředkovávala jednání mezi Thurnem v Berlíně a Valdštejnem a nebo dokonce zda nevyjednávala se švédským králem. Trčka se již na svá panství nevrátil a zůstal bydlet Praze ve svém paláci na Hradčanech.

Císař ihned vydal dekret, podle kterého měl být zkonfiskován všechen majetek patřící Adamu Erdmanovi Trčkovi, zavražděnému v Chebu, za odboj proti císaři. Jeho otec Jan Rudolf Trčka chtěl alespoň nějaký majetek zachránit. Proto 2. června 1634 sepsal poslední vůli, kterou panství Opočno, Smiřice, Adršpach a Žacléř rozdělil na 3 stejné díly a tyto třetiny odkázal: nejstarší své dceři Alžbětě Vchynské (Kinské), mladší dceři Johaně Švamberkové a své vnučce (dceři Adama Erdmana) Marii Izabele Trčkové. Nad podíly Alžběty Vchynské a Marie Izabely ustanovil poručníky: Adama Valdštejna na Hrádku, Petra Švihovského na Rýzmburku, Ladislava Buriana z Valdštejna, Jana Jezberovského z Olivové Hory, Ferdinanda Romhapa ze Suché, hejtmána ze Světlé Nedabylic – regenta všech panství trčkovských.

Vdově po svém synovi Adamu Erdmanovi, hraběnce Maxmiliáně z Harrachu, odkázal Černíkovice, Jindřichu Strakovi Žireč, Petru Jezberovskému a Ladislavu Burianovi odkázal Světlou s Lipnicí, Adamovi z Valdštejna odkázal Žleby a Větrný Jeníkov. Vykonavatelem poslední vůle ustanovil Jindřicha Straku z Nedabylic.

Aby Jan Rudolf Trčka zabránil konfiskacím tvrdil, že jeho synovi Adamu Erdmanovi patřil Náchod a Nové Město – nikoliv však Smiřice a Opočno. Poukazoval na to, že panství Smiřice a Opočno nejsou v deskách zemských zapsána na jeho syna. Jan Rudolf ujišťoval císaře svou oddaností a poukazoval i na svůj vysoký věk (bylo mu 70 roků). Ještě v témže roce Jan Rudolf Trčka zemřel – 29. září 1634 v Německém (nyní v Havlíčkově) Brodě a byl pochován v kostele ve Světlé.

Ačkoliv sám vydal dekret, kterým bylo umožněno poddaným, aby odkazovali majetek podle svého uvážení, jeho poslední vůle se stala předmětem sporů. Pochopitelně že dědicové a poručníci protestovali proti konfiskačnímu dekretu. Hlavní úlohu v tomto sporu sehrál Jindřich Straka z Nedabylic – mladičský regent všech panství trčkovských.

Císař jmenoval za komisaře Zdeňka Lva Libštejnského z Kolovrat a Melichara von der Wahl, ale Trčkovi zplnomocněnci je ani nevpuštěli do zámku. Byla jmenována další komise: Bernard Hýzrle a Dr. Jan Crydal. Tito komisaři přijeli 29. listopadu 1634 do Smiřic a vyslýchali úředníky, rychtáře i konšele. Uvedme si alespoň jména některých (ze Smiřic a okolí):

Václav Fousek, smiřický purkrabí
Jan Pořádek Račický, obroční písař
Jan Pražák, purkrabí mladší
Pavel Havlas ze Skalice
Pavel Klumpar z Habřiny
Jan Duchan z Černilova
Martin Knytl, kovář z Neznášova
Václav Doubrava, rychtář ze Smiřic
Adam Hodek z Ruseka...

Z Opočenska bylo 28 svědků. Všichni tito svědkové svědčili, že Smiřice a Opočno patřily a patří starému pánovi Janu Rudolfovi Trčkovi a nikdy jeho synovi Adamu Erdmanovi. Tak např. Hejtman Krepp prohlásil, že účty a důchody se posílaly regentovi Strakovi a že neví, že by poddaní někdy slibovali poddanství a poslušnost Adamu Erdmanovi. Smiřický purkrabí Václav Fousek prohlásil, že přísahu nesložil Adamu Erdmanovi, ale Janu Rudolfovi. Obroční písař Jan Pořádek Račický, který již sloužil vrchnosti 17 let, prohlásil, že také nepřisahal Adamu Erdmanovi. Listovní písař Jiří Herda za 20 let služby nikdy nepsal zhostný list jménem Adama Erdmana a neslyšel, že by poddaní vzdávali hold Adamu Erdmanovi.

Smiřický rychtář Václav Doubrava řekl, že musel poslouchat starého i mladého Trčku, zhostné listy však vydával pouze starý. Smiřický konšel Jan Drievka pravil, že je „na úřad sázel“ důchodní písař Erdmanovým jménem. Zámečník a konšel Jakub Schwarzenberger, konšelé: Jan Pelikán, Jan Rozvařil, Jiří Baptista a Jan Linhart prohlásili, že nikdy neslibovali poddanost Erdmanovi.

Proč tak svědčili? Peníze jsou a pochopitelně i tenkrát byly pro lidi lákavé a Jindřich Straka s nimi zřejmě nešetřil. Svědkové svědčili potom tak, jak jim Straka naznačil. Utrzoval se v naději, že se válečné štěstí od císaře odvrátí. Proto podporoval vše, co bylo namířeno proti císaři. Měl na mysli nejen dobro rodiny Trčků, ale myslel přitom i na dobro své. Jeho naděje se nesplnily. I on měl být vyslýchán a z toho důvodu byl zavolán do Vídně. Cestou byl v jedné rakouské vesnici postižen mrtvicí a zemřel – bylo to 22. prosince 1634 (svého pána přežil jen o 3 měsíce).

Jeho smrt uspořádala vyřešení sporu o Smiřice a Opočno. Dne 19. ledna 1635 přijeli do Smiřic Hýzrle z Chodů a rada apelačního soudu Dr. Crydel, ujali se panství a začali znovu vyslýchat. Svědkové změnili své výpovědi a zvláště Strakův písař Kubín (smiřický rodák) uvedl závažná fakta, kterými odhalil Strakovu odvážnou hru. Našly se i dokumenty svědčící proti Strakovi. Tím se staly marné všechny snahy dědiců, poručníků i Strakových přátel.

Císařův dekret nabyl pochopitelně platnosti a Trčkovu ohromné jmění – činilo přes 3 miliony zlatých – bylo konfiskováno. Na těchto panstvích bylo celkem 4 406 poddaných. Smiřické panství bylo odhadnuto na 335 618 kop míšenských a co se s ním stalo již znalci smiřické historie znají – za zásluhy je dostal 1636 MATYÁŠ hrabě GALLAS.

Další „devítku“ již známe – Gallasové prohlásili 1659 Smiřice městem... Citujme pana Macha z Černožic: „historie je nekonečná...“

(mv)

Jaroslav Litomiský fotoreportér

Jak jsem se stal sportovním reportérem

Počátkem třicátých let udělal tatínek jednu velikou moudrou věc, která hluboce ovlivnila můj další život. Koupil mi za jedenáct korun takovou malou papírovou černou škatulku, měl to být jednoduchý fotoaparát a o něco později mi koupil dokonce laciný deskáč. Dal jsem se do fotografování, což mi později otevřelo brány jak na závodiště, tak do míst, kam bych nepomyslel, že se někdy dostanu. Moje původně ryze amatérská vášeň mi otevřela cestu do mnoha zemí. Nejvíce si vážím snímků z cesty po Japonsku a z tamější Velké ceny F1, při které měl nezapomenutelný Villeneuve těžkou havárii. On vyvázl kouzelně, bez škrábnutí, ale oběti na životech byly.

Prvním mým odvážným pokusem bylo fotografování Zlaté přilby v Pardubicích. Bylo to v roce, kdy zvítězil Rakušan H. Mayer. Poprvé jsem viděl pořádný závod a to mě chytlo, že právě plochodrážnímu sportu dosud fandím nejvíce. A tak přede mnou defilují postavy a jména jako Štrban, Uroič, Soerensen, později van Dijk, E. Schnenweiss, bratři Killmayerové, bývalý mistr světa F. Maynier a z našich – již tehdy nezmar Chaloupka, L. Nerad, Kosinka, Bardas, Brand, Stanislav, Lucák, tehdy začínající Hugo Rosák, později můj velký kamarád, potom Špinka, Honza Bednář, Franta Fiala, se kterým jsem jeden čas pracoval v Jawě, Richard Dusil, kterého jsem znal již dříve z Hill-climbu v Jaroměři–Josefově, Ruda Havelka a Franta Juhan. Později k nim přibyli závodníci, kteří jsou však ještě příliš „mladí“, než abych je už řadil do svých vzpomínek. To byla jména ostrých hochů na trati a oválu, na která jsem si jen letmo vzpomenu. Jezdců bylo moc a moc a dnes je vzpomínek ještě víc...

Vezměme si například jedničku tehdejší ploché dráhy Němce Hermanna Gunzenhausera. Kdo viděl jeho jízdu na Přilbě, jeho ovládání stroje na rozmoklém rozbahněném a nesmírně kluzkém

a travnatém terénu (dříve se Zlatá přilba jezdila na travnaté trati koňské Velké pardubické!), jistě mi dá zapravdu, že to byl jezdec, na kterého se nezapomíná. A vždy jezdil vítěznou Jawu! A později se na Přilbě objevil s mnoha jinými jako čestný host. Setkali jsme se, zavzpomínali, shledali, že jsme oba hmotnější a rozhodně jsme se shodli na tom, že Přilba na trávě byla docela něco jiného než ta dnešní na škváře. Je mi jasné, že by se dnes na staré trati jezdit nemohla a docela rád chodím i na tu dnešní do Svítkova, protože je stále krásná, napínavá a stále bude slavným evropským závodem na ploché dráze.

Vzpomínám také na plošinu, které je vsutku škoda a jezdila se rovněž v Pardubicích na stadionu. Byl to memoriál J. K. Lobkowice. Pamatuji se, že při napínavých a tvrdých jízdách absolutně všichni diváci pohodlně a bezpečně s přehledem celé trati přihlíželi jízdám z ochozů, s čím jsem se jinde nesetkal. Vzpomínám si na artistické vystoupení pardubických motoristů, odbyvalo se před závodem a byla to čísla velmi zdařilá, upoutávající vždy celý stadion. Zlatých přileb jsem se jako divák i fotograf zúčastnil mnohokrát. Mrzí mě, že jsem byl upoután na lůžko, když X. Přilbu vyhrál Hugo Rosák. Bylo mi moc mizerně a sledoval jsem závod z rozhlasu na lůžku a vím, že když Hugo zvítězil, můj stav se nějak zlepšil a pak už to se mnou bylo dobré.

Zákulisí v depech – to byl svět pro sebe. Kamarádství, přátelství, vzájemná pomoc, sem tam malé i velké legrácky a hlavně dobrá parta. Žel, hodně kamarádů došlo svůj životní závod. V posledních letech Venca Stanislav a ing. Hugo Rosák, můj skutečný velký kamarád a přítel. Dnes bedlivě sleduji výkony mladých a přeji jim, aby i oni jednou ve zdraví a dobré pohodě vzpomínali na krásný plochodrážní sport, který jim dal hodně zážitků a umožnil zdárně reprezentovat naši vlast.

Plochá dráha má v mém srdci prvenství. Jednak pro mne byla nejdostupnější a nejbližší (v Pardubicích), jednak nejatraktivnější. Dospělo to se mnou tak daleko, že jsem chtěl plošinu jezdit a tak jsme s tátou byli na válečné poradě u Franty Hladěny v Pardubicích. Právě nastávající válečné časy udělaly plochodrážnímu sportu škrt přes rozpočet. Franta Hladěna, táta a duše celého plochodrážního pardubického sportu se nakonec ve válce stal obětí pardubického gestapa. Před mučením dal přednost skoku z okna.

Byl jsem ještě kluk, když se v Brně začala jezdit Velká cena – Masarykův okruh. Závod, na který se sjížděla elita tehdejších automobilových závodníků, byl pro mne nedostižným cílem. Dostat se tak do Brna! Ale jak a s kým? Zatím jsem jen poslouchal rozhlasové reportáže, slyšel zcela nové hvízdání autounionů. Druhý den jsem skupoval všechny sportovní noviny a časopisy s obrázky ze závodu. Prostě Brno – vrchol všeho... Až jednou se mi podařilo dostat se se smiřickým motoristou na tento velký závod. Vyjeli jsme v noci. K ránu jsme dorazili k blízkosti trati, našli jsme si pohodlné místo a pak jsme pilně sledovali celý napínavý závod. Před námi defilovali Nuvolari, Chiron, Carraciola, Stuck, Varzi, Bira, Rosemayer, Seaman. Co jméno to mistr volantu. Sedli jsme si nedaleko patníku v příkopě, div jsme si nesáhli na projíždějící vozy. Trať byla na tehdejší dobu dobře upravena, ale myslím, že by se dnes na ni málokdo odvážil. A fotil jsem a fotil a doma s dychtivostí vyvolával a zvětšoval... Vzpomínám na nemožně dlouhé přestávky, kdy se na trati nic nedělo a kdy jsme čekali než se někdo objeví, přefrnkne – a zase dlouho nic.

Po válce jsem samozřejmě musel být na první a v Brně poslední Grand Prix F 1 v roce 1949. To se jel závod už na zkrácené trati. Zvolil jsem nejideálnější a nejbezpečnější místo pro fotografování. Bylo to v jedné zvýšené zahrádce v obávaných kohoutovických zatáčkách – esíčkách. To už se mnou jezdila manželka, já fotil a ona sledovala závod a zaznamenávala jej z krásné vyhlídky. Tenkrát naposledy jel nezapomenutelný Luis Chiron, kterého jsem znal už před válkou. Chiron – miláček diváků, hlavně pak již od dřívějška Brňáků, zasedl do svého monopostu a jezdil spolu s Whiteheadem (vítězem), Etancelinem, Birou, naším Bruno Sojkou a jinými vynikajícími jezdci. Měl sice šťastnou sedmičku, ale moc štěstí mu nepřinesla. Po několika kolech Maserati

zpomaloval, až Chiron jel rekreačním tempem, což se mi hodilo k fotografování. Díky tomu mám jedinečný záběr Chirona při jeho posledním závodě. Projíždí pomalu kolem mne, nebo spíše pode mnou, usmívá se mi přímo do kamery. Fešácký záběr fešáckého jezdce, který myslel i na fotografa...

Jiný zajímavý příklad: Občas ke mně do Kerska jezdí přední německý soutěžák wartburgů Dieter Kraabe z Rostocku. Výborný jezdec, výborný chlap. Jednou jel u nás soutěž, ve které byla pro vítěze hlavní cena – obrovský křišťálový pohár. Hrozně po něm toužil. Celou soutěž jel perfektně a absolutně vedl. Na konci soutěže byla předepsána vložka, kdy jezdec musel přejet všemi čtyřmi koly dvě prkna. Celkem nic nového a obtížného. Milý pan Kraabe, jistý si svým vítězstvím, vjel na prkna a teď, když měl cíl doslova pár metrů před sebou, dupnul na plný plyn, kola se protočila, odhodila prkna – a s nimi i vytoužený pohár, protože prkna správně nepřejel a nesplnil předepsanou disciplínu.

Od Chironova nešťastného závodu jsem byl na Velké ceně v Brně několikrát. Brňákům jsem poslal za ochotu velké množství negativů. Dodnes mi ani nepotvrdili jejich příjem. Když jsem později žádal o povolení dostat se jako fotograf do depa, už jsem je nikdy nedostal. Prý pro přísný zákaz, kdo nemá v depu co dělat, nesmí tam být! A tak jsem si vzpomněl na Velkou cenu Japonska v roce 1977, kdy jsem jako fotograf dostal příslušnou akreditaci a povolení a kdy v depu byli skutečně jen ti, kteří tam opravdu měli co dělat. Rozhodně tam nebyly žádné rodinné schůzky a dostaveníčka. A vše dokonale klapalo. Zpočátku jsem byl při fotografování trochu ztrémovaný, když jsem se in natura setkával se všemi známými mistry volantu. Když jsem na příjezdové rampě do depa fotil Patreseho, otřel se mi o nohy svým monopostem James Hunt, který se šklebil jak mě vyjukal.

Přišla léta okupace a úměrně s celým společenským životem utichl i motoristický sport.

Zlé doby jsme přežili, přišla vytoužená svoboda a s ní plno poničených vraků aut a motorek na polích i na silnicích. V revoluci jsem pilně fotografoval a filmoval a taky jsem jel na kole jako spojka do Jaroměře a Josefova. Na těle jsem měl leukoplasty přilepené zprávy a direktivy pro naše vojsko. Cestou jsem potkával utíkající zbytky Schörnerovy armády. Tanky byly obsypány německými vojáky se samopaly, a co by scházelo k tomu, aby si některý jen tak pro legraci vystřelil po klukovi na kole. Všechno dobře dopadlo. Přestěhoval jsem se do Prahy a to už se začal znovu rodit náš sportovní motoristický život. Vzpomínám na první autookruh v Mělníce, kam jsem jel v natřískaném autobuse. Závodily byly docela zajímavé. Vévodil jim Bubeníček na speciálním monopostu. Také vzpomínám na „Dvousměrovku“ – silniční rychlostní závod na dnešním Jarově. A potom přišly nádherné Strahovy...

Později pořádali vojáci na Strahově výborné motokrosové závody s plochodrážní vložkou, opět za velkého zájmu diváků a pořadatelsky na výši. Dnes lituji, že Pražané o podobné podniky přišli a vůbec mají o motoristické podniky a závody nouzi.

Listuji dál v albu se zažloutlými fotografiemi (že by špatně ustálenými?). Přicházejí padesátá léta. Firma, u které jsem byl zaměstnán, byla administrativně převedena jinam a já také – do Jawy.

Zde jsem se spřátelil s tehdejšími špičkovými jezdci, ať to byl Láďa Štajner, Jan Novotný, začínající Franta Šťastný a malý postavou, ale velký výkony, Venca Parus. V závodnické dílně byl také věčně klidný Richard Dusil, kterého jsem znal od dřívějšího závodu do kopce. Tehdy se pilně jezdily okruhy a nespornou špičkou byl novopacký mlynář a vynikající jezdec Antonín Vitvar. Toho jsem několikrát fotografoval na hradeckém okruhu městem. Vitvar nejednou zvítězil v Brně a Jawu tehdy moc mrzelo, že nejel na jejím stroji (měl motocykly zn. Norton). Častokrát jsem se u něj zastavil v Pace, když tam později dělal pumpaře a já tudy projížděl na Krkonoše. Vždy pár hřejivých slov, pár vzpomínek...

Tak přede mnou defilují známé tváře a postavy, správní chlapi, kteří milovali rychlost, sportovní boj a kteří se navždy zapsali do historie našeho motoristického sportu. Ti šťastnější jsou mezi námi. Vzpomínají zrovna tak jako já, ne s nostalgií, ale s hezkou vzpomínkou, občas se sejdou a pak se vzpomíná, omládne a vše, jako by bylo včera...

Pravidelní čtenáři Zpravodaje poznali, že dnešní povídání pana Jaroslava Litomiského z Prahy je pokračováním z minulého čísla, kde jsme se dověděli něco o jeho motoristických začátcích. Protože pan Litomiský dosti často přispívá do našeho Zpravodaje, těšíme se opět na jeho další příspěvek.

V dnešním čísle nás seznámil i se smutnou zprávou, ve které jsme se dověděli, že nás navždy opustil další pražský Smiřičák pan Ladislav Bača – vzpomínku na něho si přečtete na další stránce.

G. B. Shaw:

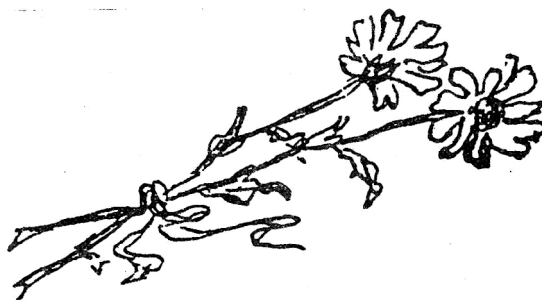
V počestnost nemůžete věřit, dokud jste ji sami nedosáhli. Lépe je zachovat se čistým a průzračným, neboť jste oknem, jímž musíte vidět svět.

Shakespeare:

Směje se jizvám ten, kdo nikdy rány nepocítil.

Již jen ve vzpomínkách

na krásný mládí čas, který vystřídala těžká doba tmy, zloby, pokoření a trýznění, doba pošlapání krásných myšlenek a citů... Tato těžká mračna se rozplynula a pomaloučku a nesměle začalo opět vycházet sluníčko. Opět se vyčásilo na lepší časy. I nám nezapomenutelný Láďa Bača se mohl nadechnout kýžené svobody – ale ne na dlouho.

Láďa Bača bohužel odešel letos v březnu do nenávratna. Snad se tam setkává se svými dobrými kamarády a přáteli jako byl Franta Svatoň, Sláma, Trmal – tedy s celým souhvězdím smiřických Sedmilhářů, kam patřil i nezapomenutelný Václav Absolon.

Láďa Bača pocházel od Luhačovic. Jeho tatínek už připravoval nové sídlo rodiny ve Smiřicích. Proto se pak celá rodinka Bačů přestěhovala k nám do Smiřic. Zde Láďa prožíval chlapecká léta. Byl to výborný kamarád a přítel – také velmi dobrý sportovec. Vídali jsme ho v Sokole, hrál házenou, kopanou i hokej. Později se zapojil i do smiřického kulturního dění. Na smiřických prknech umění vytvořil u ochotníků několik zdařilých postav v činohře. Vystupoval však i v operetách a i při různých jiných příležitostech.

Po otci převzal živnost. Po válce se znovu zapojil do kulturní činnosti a nezapomněl ani na Sokol a na sport.

Pak přišla zlá doba temna. Láďa Bača byl zatčen a odsouzen do těžkého žaláře. V nejhorších věznicích pobyl přes 11 let. Poznal i proslulý Jáchymov, který se na něm neviditelně podepsal. Toto kruté písmo vyšlo najevo až nyní a Láďa Bača nás letošního března opustil.

Odešel nám předobry a veselý kamarád, kterého jsme si všichni vážili a měli jsme jej upřímně rádi. Odešel dobrý člověk, kterému i přes kruté vzpomínky Smiřice přirostly k srdci. Vždy se k nim rád hlásil.

Vzpomeňte s námi dobrého a veselého kamaráda, na kterého nikdy nezapomeneme!

Jaroslav Litomiský, Praha

SPORT

Po určitém zaváhání na začátku školního roku se v listopadu 1993 znovu rozběhlo pravidelné cvičení Sokola ve školní tělocvičně. Největší problémy byly se zajištěním cvičitelů. Před letošním Všesokolským sletem v Praze lze konstatovat, že TJ Sokol Smiřice nezanikla a vyvíjí činnost. Svou činnost zhodnotili členové Sokola na své valné hromadě 12. února 1994. O činnosti TJ Sokol ve Smiřicích podal na valné hromadě zprávu její předseda ing. Milan Plšek:

„Uplynulé období bylo náročné z hlediska finančního zabezpečení činnosti TJ, z hlediska přetrvávajícího pasivního přístupu k tělocvičně i k funkcionářské činnosti.

Činnost TJ řídil sedmičlenný výkonný výbor, který byl svoláván jen v případě nutnosti vyřešení vzniklého problému. Stalo se i to, že výbor nebyl jednou usnášeníschopný pro malý počet přítomných. Sportovní činnost si zabezpečují samy jednotlivé sportovní oddíly. Výbor je zaměřen na jednání o majetku a na jednání s jinými organizacemi. Proto největší díl práce spočíval na jednatele p. Věře Hottmarové a na hospodářce ing. Evě Rychterové. Bude třeba sehnat náhradu za p. Hottmarovou, protože ta požádala o uvolnění z funkce.

Stále nejsou dořešeny majetkové vztahy – malý stadion ani parcela 94/3 nebyly dosud převedeny do majetku TJ. Jednání s VV v Praze jsou velmi zdlouhavá – vrácení zaslané smlouvy se protahuje i na několik měsíců. Pozemek s přístavbou v tenisovém areálu je TJ výhodně dlouhodobě pronajat.

Finanční situace TJ není nijak růžová, ale základní sportovní činnost je zabezpečena. Zasluhu na tom má i Městský úřad, který umožňuje TJ využívání tělocvičny za výhodných finančních podmínek. Finance se spíše nedostávají na dostavbu klubovny v tenisovém areálu. Zde jsou hlavně díky p. Vlastislavu Svatoňovi získávány sponzorské příspěvky – potřeby stavby jsou však pokrývány pouze z malé části.

V roce 1993 měla TJ Sokol Smiřice celkem 222 členů: 91 mužů, 27 žen a 104 žáků. Byli zapojeni do 3 sportovních oddílů:

1. Asociace sportu pro všechny (ASPV)

V tomto oddílu je zapojeno nejvíce členů. Je jich zde 123 (40 mužů, 10 žen a 64 žáků) a jejich činnost je zaměřena na cvičení v jednotlivých kategoriích v tělocvičně. Cvičení nezahájily ženy, protože se nenašla osobnost, která by dokázala vyburcovat ženy k pohybové aktivitě a zabezpečit cvičení organizačně.

Muži kromě míčových her zahájili nácvik na Sokolský slet, který se bude konat v Praze na začátku července.

V oddílu ASPV spočívá organizační činnost na předsedovi ing. Luděkovi Janderovi, kterému obětavě pomáhá manželka Jana.

2. Tenis

Tento oddíl má 76 členů (31 mužů, 7 žen a 38 žáků) – aktivně se účastní činnosti 48 členů.

Přetrvává malý zájem o sportovní činnost. Do soutěží byla zapojena 3 družstva. Družstvo dospělých obsadilo v okresní soutěži pěkně 2. místo. 1. družstvo žáků pod vedením Josefa Kvapila a Petra Rohleny obsadilo v krajské soutěži také 2. místo. Druhé družstvo žáků pod vedením MUDr. Pavla Hottmara a Jiřího Ryšavého teprve získávalo zkušenosti a v okresní soutěži obsadilo zatím poslední místo.

Soutěžní činnost se zejména s ohledem na cestovné stává finančně velmi náročná. Proto oddíl zvažuje, kolik družstev přihlásí v dalším ročníku. Trénování mládeže ve školní tělocvičně obětavě zajišťuje zejména ing. Ladislav Jirousek.

Tenisový oddíl uspořádal několik tradičních akcí, mj. Turnaj pamětníků a turnaj O cenu Smiřic. Úspěšný byl i ples tenistů v Holohlavech.

V zájmu udržení fyzické kondice využívali tenisové kurty i rekreační hráči. Využití kurtů není však na 100 %.

Tenisový oddíl se však musí věnovat i mimosportovní činnosti. Vytknul si za cíl vybudování klubovny, jde to ale jen formou brigádnické činnosti. Výstavbu klubovny si vzal na starost Vlastislav Svatoň. Zejména na podzim loňského roku se zde podařilo vykonat velký kus práce – vše bylo limitováno materiálně i finančně. Hodně práce i starostí na tenisty ještě čeká.

Organizační činnost oddílu zabezpečovalo zejména několik členů výboru: ing. Radko Baborák, ing. Ladislav Jirousek, Petr Rohlena a Vlastislav Svatoň.

3. Turisté

V turistickém oddílu je zapojeno 23 členů (11 mužů, 10 žen a 2 žáci) a sportovní činnost probíhá ve dvou skupinách.

Starší turisty vede Vlastimil Prokeš, který pravidelně každou sobotu s nimi vyráží na výlety v blízkém okolí.

Mladší turisté pod vedením manželů Dany a Jaroslava Jágrových podnikají nepravidelně náročnější akce – dle časových a finančních možností po republice i do ciziny. Oddíl uspořádal i tradiční akce: Šmajd za Rampušákem a Bílá stopa za Rampušákem. Zúčastnil se i známých akcí: Lázeňské pochody Českým rájem a Za posledním puchýřem. Oddíl se zúčastnil i brigády v lesní školce Řečany.

Organizační činnost turistického oddílu zajišťují hlavně manželé Jágrovi a Ladislav Mikuláš st.

Bez problému byla podepsána smlouva o používání tělocvičny se základní školou. Díky p. Františku Malému byl zajištěn dostatek klíčů pro cvičitele TJ. Nedostatečná je spolupráce s tělocvikáři při zajišťování mimoškolní tělesné výchovy dětí.

V podstatě bez velkých problémů probíhá i úhrada za pronájem tělocvičny.“

Tolik ze zprávy předsedy TJ Smiřic ing. Milana Plška. V závěru své zprávy ještě vyzvedl práci zejména těch členů, kteří se věnují práci s mládeží. Poděkoval všem obětavým cvičitelům i funkcionářům, kteří ve svém volném čase zabezpečují dobrovolnou tělovýchovu v místní tělovýchovné jednotě. Do další práce popřál všem pevné zdraví a elán do další sportovní činnosti.

SPORTU ZDAR!

Všesokolský slet se rychle blíží

Po 46leté nucené přestávce se v letošním roce uskuteční sokolský slet – bude to XII. všesokolský slet. O obnovu této tradice usilují členové Sokolské župy Orlické, která kromě Hradecka zahrnuje Rychnovsko a část Ústeckoorlicka. Činnost této župy byla zahájena již před 4 roky. Za tuto dobu se podařilo vzkřísit k činnosti 43 z bývalých 106 sokolských jednot a 58 sportovních oddílů. V uplynulém období převzaly původní majetek různé nástupnické organizace a tento majetek nebyl dosud všude vrácen. Původní sokolovny byly vráceny svému účelu v Hradci Králové a v Chlumci nad Cidlinou.

Připravovaný XII. všesokolský slet bude oproti minulosti značně skromnější, ale nebude postrádat jasné vyjádření vlasteneckých sokolských myšlenek. Do nácvičku 12 skladby se z Orlické župy přihlásilo 20 jednot, které vyšlou do Prahy na Strahov celkem 900 cvičenců.

Všesokolskému sletu předcházela 30. dubna slavnostní akademie v Hradci Králové. Zde byly návštěvníkům předvedeny všechny sletové skladby. Dne 18. června se uskuteční župní slet v Kostelci nad Orlicí – naposledy se zde župní slet konal před 48 lety. Župní slet v Kostelci nad Orlicí se uskuteční pod praporem, který Orlické župě věnoval přednosta Okresního úřadu v Hradci Králové ing. Jiří Vlček.

Letošního XII. všesokolského sjezdu v Praze se má zúčastnit i 1 600 sokolů ze zahraničí, zejména z USA, Kanady, Německa, Rakouska, Švýcarska, Anglie, Jihoafrické republiky, Ruska i Lužického Srbska.

(bš)

Jak nás informoval p. Bohumír Šmejda, na XII. všesokolský slet nacvičují i muži ve Smiřicích. Pod vedením p. Františka Malého cvičí: Pavel Holdík, Jiří Juriček, Václav Klimeš, Milan Plšek, Jiří Sladký, Vlastislav Svatoň a Bohumír Šmejda. Ti se představí i na župním sletu Orlické župy 18. června v Kostelci nad Orlicí.

Následující článek byl upraven z důvodu dodržení přiměřenosti rozsahu zveřejňovaných osobních údajů podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů – byla vymazána data narození a adresy dětí a přesná data sňatku a bydliště snoubenců.

Z MATRIKY MĚSTSKÉHO ÚŘADU

Děti

narozené v období od 27. února 1994 do 18. května 1994
s trvalým bydlištěm ve Smiřicích a v Rodově:

Vokřálová Lenka
Smetana Tomáš
Suchochleb Pavel
Morávková Lucie
Pázmaňová Aneta

Sňatky

uzavřené v obřadní síni Městského úřadu ve Smiřicích
v období od 1. března 1994 do 31. května 1994:

březen	Pavel Růžek Jana Prokopová Pavel Doležal Jana Hošková
duben	Roman Cisár Petra Cibulková Pavel Drábek Iva Kroupová

BLAHOPŘEJEME

JUBILANTI z období od 1. března do 31. května 1994:

91 let

Kadaníková Františka
Freiová Anežka

Smiřice, Krátká 169
Smiřice, gen. Govorova 575

90 let	Rezková Marie	Smiřice, U Stadionu 575
85 let	Černá Anna	Smiřice, gen. Govorova 551
	Junek Josef	Smiřice, Nová 152
	Kalendová Emilie	Smiřice, gen. Govorova 575
	Suchánek Václav	Smiřice, Nývltova 51
	Šebková Terezie	Smiřice, Nová 175
80 let	Zubcová Marie	Smiřice, gen. Govorova 575

Z NAŠICH ŘAD ODEŠLI

v období od 1. března 1994 do 31. května 1994:

Bek Bohuslav	Smiřice 162	nar. 1918	zemřeli: 30. 3. 1994
Kupka Jaromír	Smiřice 88	1908	31. 3. 1994
Kudrová Josefa	Smiřice 415	1917	7. 4. 1994
Petrová Marie	Smiřice 57	1911	11. 4. 1994
Koubová Ivana	Smiřice 578	1986	12. 4. 1994
Machová Marta	Smiřice 473	1923	12. 4. 1994
Bednář Josef	Rodov 35	1920	12. 4. 1994
Šimerová Helena	Smiřice 219	1906	27. 4. 1994
Lášek Josef	Smiřice 32	1912	9. 5. 1994
Koubová Vlasta	Smiřice 248	1920	23. 5. 1994
Kudrová Františka	Smiřice 290	1902	26. 5. 1994
Krejčová Božena	Smiřice 424	1908	30. 5. 1994

Stanislava Klimešová, matrikářka

AKTUALITY

Od června se mění prodejní ceny zemního plynu pro domácnosti

Východočeská plynárenská, a.s. Hradec Králové oznámila odběratelům zemního plynu naftového, že s platností od 1. června 1994 na základě výměru Ministerstva financí ČR č. 08/94 upravuje cenu zemního plynu naftového pro domácnosti. Není to zpráva vůbec příjemná, protože z ní vyplývá, že dochází k dalšímu zdražení tohoto topného média.

Nová prodejní cena zemního plynu naftového dodávaného z rozvodných sítí pro domácnosti a pro domovní prádelny užívané domácnostmi je při roční spotřebě:

0–900 m ³	3,15 Kč za 1 m ³ + 5 Kč stálý měsíční plat
901–6000 m ³	1,90 Kč za 1 m ³ + 93 Kč stálý měsíční plat

V souvislosti se zvýšením prodejní ceny zemního plynu nebude společnost provádět kontrolní odečet. Odběr plynu k termínu změny ceny bude propočten podílem z celkové statistické spotřeby dvou odečtových minulých období a promítnut bude ve fakturačním období 1994–95.

Půl milionu Smiřicím

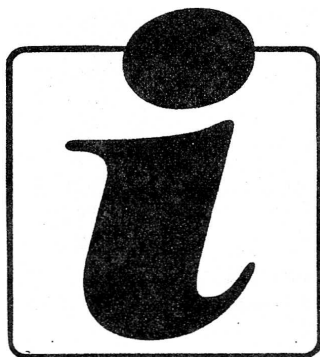
Ve smiřickém zdravotnickém středisku, které je majetkem města, vykonávají lékařskou praxi dva praktičtí lékaři, dva zubaři, dětský lékař a gynekoložka. Víme, že v této budově bývala i rehabilitace. Hradecký podnikatel František Medelský se rozhodl obnovit činnost rehabilitačního zařízení. Již nyní by zde měla být částečná elektroléčba, parafínové zábaly, perličkové i minerální koupele i podvodní cvičení, léčebný tělocvik a masáže.

Město má zájem na tom, aby všechna zdravotnická zařízení pracovala na co nejlepší úrovni. Proto byla s lékaři podepsána smlouva, podle které lékaři platí pouze 30 % nájemného a zbývající částku investují do vybavení svých ordinací. Tím mají přispět k tomu, aby smiřičtí občané měli lepší zdravotní péči.

Zdravotní zařízení navštěvují téměř ve všech případech nemocní občané – rehabilitaci pak i občané s horší hybností. Je nedobré, když tito většinou i starší občané musí chodit po schodišti. Proto se počítá s vybavením zdravotního střediska výtahem. Již bylo provedeno výběrové řízení, které určilo dodávající firmu. Město má zájem, aby práce na výstavbě výtahu začaly nejdéle v červenci a byly ukončeny do konce tohoto roku.

Postavit výtah je jedna věc a sehnat peníze na jeho postavení je věc druhá. Ono sehnat 800 000 korun není tak jednoduché. Městská pokladna je totiž skoro pořád prázdná...

Místní podnikatelé pomohli dle svých možností částkou 25 tisíc korun. Ozvala se firma Mautner Markhof z Vídně. Majitel této firmy, pan Jiří J. E. Mautner nezapomněl na svůj slib daný při svém jmenování Čestným občanem Smiřic. Jeho firma přispěje na postavení výtahu v tomto roce částkou 250 000 korun a v dalším roce dalším čtvrt milionem korun – tedy celkem věnuje půl milionu korun. Proto nic nebrání tomu pustit se do tohoto díla.

Naším čtenářům jsme slíbili, že je budeme seznamovat s firmami, které podnikají v našem městě.

V tomto čísle se vám představí místní firma AG COM s. r. o. Tato firma podniká v oblasti počítačové techniky. V provozovnách u nás ve Smiřicích a také v Jaroměři si můžete objednat instalaci počítačových sítí, projekci a instalaci kabeláže, počítače a periferie k nim – poskytne vám i potřebné programové vybavení.

AG COM s.r.o.

Vážení zákazníci,

dovolte mi představit Vám počítačovou firmu AG COM s.r.o. Smiřice.

Firma byla založena v srpnu 1992 se záměrem poskytovat zákazníkům služby v oblasti osobních počítačů, zejména v oblasti počítačových sítí LAN, WAN a modemových komunikací. V sídle firmy ve Smiřicích najdete kromě vedení firmy, montovny počítačů a laboratoře rovněž prodejnu a konzultační místnost. Další prodejna byla zřízena v listopadu 1993 v Jaroměři. V těchto dnech zřizujeme pracoviště v Hradci Králové. Naši pracovníci mají dlouhodobé zkušenosti v oblasti výpočetní techniky a počítačových sítí. V současné době pracuje ve firmě 15 stálých pracovníků a spolupracujeme s řadou externistů.

Mezi naše zákazníky patří řada organizací státní správy, námi instalované počítačové sítě provozují banky, průmyslové podniky, obchodní organizace a řada nově vznikajících drobných firem.

Klademe velký důraz na komplexní služby zákazníkům, od počátečních konzultací týkajících se vhodné konfigurace, přes zpracování projektu až k vlastní instalaci. Součástí dodávky bývá rovněž zaškolení obsluhy a poskytování potřebné podpory při používání zařízení.

V naší nabídce najdete značkové počítače, kompletní řadu tiskáren a dalších zařízení. Přehled o sortimentu zboží lze získat z ceníku, který Vám na požádání rádi zašleme. Provedli jsme instalace několika desítek počítačových sítí po celém území České republiky, včetně vlastních instalací optických datových segmentů. Mezi největší patří Regiobanka a.s. Hradec Králové, ZVU a.s. Hradec Králové, ITec Group a.s. a VUTZ Dvůr Králové. Firma AG COM s.r.o. vlastní statut Novell Authorized Reseller, jsme schopni zajišťovat veškerou podporu týkající se provozu počítačových sítí. Disponujeme silným technickým týmem a jsme schopni zajistit záruční i pozáruční servis po celou dobu životnosti. Na přání zákazníka lze provést modernizaci starších počítačů.

Poskytujeme rovněž komplexní služby v oblasti ekonomiky a účetnictví, a to především na pracovištích v Jaroměři a nově zřizovaném pracovišti v Hradci Králové. Naším zákazníkům nabízíme kompletní vedení účetnictví a mzdové agendy. Poskytujeme také daňové poradenství a konzultace k metodice vedení účetnictví. Při kompletním vedení účetnictví a mezd zajistíme zpracování od prvotních dokladů až po vyhotovení rozvahy, výsledovky, přiznání DPH a všech dalších zákonem předepsaných dokladů. Při roční uzávěrce vyhotovíme samozřejmě také přiznání k dani z příjmu.

Chtěli bychom Vás přesvědčit, že předáním techniky naše péče o zákazníka nekončí, ale začíná.

Těšíme se na Vaši návštěvu v některé z našich provozoven a jsme připraveni uspokojit Vaše požadavky.

Ing. Josef Středa, ředitel

Zprávy Domu dětí a mládeže

Smiřické děti se už mohou rozhodovat, kam pojedou o prázdninách

Sportovní i jazykové tábory

Smiřický dům dětí a mládeže vyvíjí během celého roku aktivity, kterými vyplňuje účelně volný čas dětí, přispívá k jejich dalšímu vzdělávání, sportovnímu vyžití i k zábavě. Již má připraveny i akce pro letošní prázdniny:

- Již od prvního července mohou chlapci i dívky 1. až 4. ročníků prožít deset dní v kouzelném prostředí podkrkonošské Borovničky – pobyt bude zaměřen hlavně na turistiku, hry a rekreaci ve zdravém prostředí.
- V polovině července jsou připraveny dva tábory (jeden pro chlapce a druhý pro děvčata) v Rašovicích. Tábory jsou určeny pro děti z mateřských škol a pro žáky nižších ročníků ZŠ.
- Pro starší děti z 1.–8. ročníku se uskuteční tábor v Borovničce. Zde se počítá s rekreací s koupáním, turistikou a bude zaměřen i na konverzaci v německém jazyce.
- Pro členy kroužku sebeobranu bude soustředění v Křinicích. Pro ně je připraven specializovaný trénink a zdokonalování dovedností sebeobranu.

Místo auta vyhrála koště

Slavnostní Vatra v předvečer 1. máje opět nahradil „rej čarodějnic“. Dům dětí a mládeže dodal této akci novou náplň – volila se Miss čarodějnice. V prostoru u střelnice byla nejdříve čarodějnická diskotéka, při které chlapecká porota zvolila Miss čarodějnici. Vítězka však neobdržela klíčky od auta, ale hezky vyzdobené koště – škoda, že nevyzkoušela, jak se na něm létá.

Po volbě Miss čarodějnice následovalo zapálení hranice, na které shořela i vycpaná čarodějnice. Nechyběla ani zábava s občerstvením. Nezdá se vám, že to je dobrý nápad?

Výsledky dopravní soutěže cyklistů

Pro bezpečnost na silnici

Zprávy o velkém počtu dopravních nehod by nás neměly nechat klidnými. Proto je potěšitelné, že náš zdejší Dům dětí a mládeže společně s autoškolou ABC, Policií ČR a s komisi okresního úřadu BESIP uspořádal další kolo dopravní soutěže pro cyklisty.

Soutěžilo se ve dvou kategoriích – mladší žáci z 5. a 6. tříd a starší žáci ze 7. a 8. tříd. Soutěžilo se v jízdě zručnosti na kole, v jízdě podle pravidel silničního provozu na dětském dopravním hřišti, v poskytování první pomoci a v technické dovednosti.

V soutěži 18 družstev z 10 základních škol okresu Hradec Králové si už tradičně velmi dobře vedla smiřická družstva – v obou kategoriích obsadila první místa a postoupila do dalšího kola soutěže. Gratulujeme jim k tomuto úspěchu! Dík patří i panu učiteli Aleši Šobovi z MěDDM ve Smiřicích, který děti na tuto soutěž vždy velmi poctivě připravuje.

Platí od 29. 5. 1994 do 27. 5. 1995

030 Pardubice – Smiřice – Jaroměř

S

Pardubice	---	4.33	5.01	5.25	5.59	--	8.06	8.28	9.25	10.25	11.15
Hradec Kr.	3.44	5.08	5.29	6.11	7.10	6.58	8.29	9.30	10.10	10.55	11.48
Smiřice	3.57	5.24	---	6.28	7.23	7.09	---	9.44	10.20	11.10	12.01
Jaroměř	4.05	5.33	5.44	6.35	7.32	7.19	8.50	10.11	10.27	11.18	12.08

S = jede jen v sobotu do Svobody nad Úpou (zrychlený)

Pardubice	12.11	13.35	14.06	14.59	16.36	17.00	17.38	19.19	20.14	22.31
Hradec Kr.	13.06	14.26	15.03	16.08	17.07	17.22	18.20	20.06	21.27	23.05
Smiřice	13.19	14.40	15.18	16.22	17.20	---	18.32	20.18	21.40	23.18
Jaroměř	13.29	14.49	15.42	16.30	17.28	17.49	18.45	20.25	21.48	23.26

030 Jaroměř – Smiřice – Pardubice

Jaroměř	4.33	5.12	6.00	7.11	7.58	8.27	8.53	11.00	12.25	13.38	14.15
Smiřice	4.44	5.23	6.10	7.24	8.06	---	9.01	11.09	12.33	13.47	14.23
Hradec Kr.	4.57	5.40	6.23	7.37	8.19	8.42	9.13	11.20	12.45	13.59	14.36
Pardubice	5.50	6.29	7.15	8.01	8.53	9.04	9.49	11.52	13.33	14.32	15.07

HB

N

Jaroměř	14.51	15.37	16.37	17.39	17.50	18.23	19.37	20.36	21.49	23.35
Smiřice	15.00	15.45	16.45	17.45	---	18.33	19.45	20.43	21.57	23.42
Hradec Kr.	15.13	15.58	16.58	17.57	18.04	18.46	19.59	20.55	22.09	23.54
Pardubice	15.41	16.30	17.49	---	18.26	19.43	20.39	21.49	22.39	0.31

N = jede jen v neděli

Od 29. května platí na železnici nový jízdní řád

Jízdné se (zatím) nemění

Již tradičně dochází na konci května ke změně jízdního řádu. Snad našim čtenářům pomůže výtah z Regionálního jízdního řádu pro Hradecko, Podorlicko a Podkrkonoší. Tento regionální jízdní řád si můžete zakoupit za 15,– Kč v pokladně zdejšího nádraží.

V uveřejněném výtahu jízdního řádu chybí různé značky a vysvětlivky – na podrobnosti se podívejte do jízdního řádu na nádraží. Tam se mohou objevit i některé opravy z pozdější doby.

České dráhy nás potěšily tím, že slíbily neměnit do konce tohoto roku tarify. Do Hradce Králové zatím i nadále za pouhé 2 koruny (trolejbus v Hradci Králové za 3 Kč a metro v Praze dokonce 6 Kč). Příplatek za rychlík se platí u vlaků označených EC a IC.

Obsah

Informace z radnice	2
Z policejních záznamů	3
9 v dějinách Smiřic – 1629	4
Jaroslav Litomiský – fotoreportér	8
Vzpomínka na Ladislava Baču	11
Z valné hromady Sokola	12
Všesokolský slet se blíží	13
Z matriky Městského úřadu	14
Aktuality	16
AG COM se představuje	17
Zprávy Domu dětí a mládeže	18
Nový jízdní řád Smiřice – HK	19

PŘÍJEMNOU DOVOLENOU

ZPRAVODAJ Smiřic a Rodova

Vydává Městský úřad ve Smiřicích

Odpovědný redaktor: Miroslav Volák

Vychází nepravidelně 4x ročně.

Příspěvky zasílejte na adresu: Městské kulturní středisko ve Smiřicích

Tiskne: AGRODAT Nové Město nad Cidlinou

Náklad 380 výtisků. Cena jednoho výtisku 5,- Kčs